



TAXA PE PIERDERE

Când bugetul de stat devine dependent de suferința celor care pierd.

Timp estimat de lectură: 19 minute. Merită.

„Taxa pe pierdere” – Când statul profită de suferința celor vulnerabili

Prefață: Acest manifest nu vine de la „patroni de păcănele” sau de la cazinouri.

Vine [din partea unei comunități](#) care de ani de zile suportă abuzuri fiscale grosolane introduse de clasa politică. Suntem jucători, organizatori, părinți, cetățeni – oameni obișnuiți și informați care cer un tratament corect, nu favoruri.

Vă rugăm să citiți până la capăt cu mintea deschisă. Doar așa putem înțelege cât de grav e ce se întâmplă acum – și ce putem face diferit.

România a ajuns să aibă **cel mai abuziv regim fiscal** pe jocurile de noroc din toată Uniunea Europeană, în special când vine vorba de jucători. Nu pentru că ar funcționa. Ci pentru că, pe termen scurt, aduce bani ușor de colectat la buget.

Dar acești bani **nu apar din neant**. Fie că vorbim de impozitul direct pe retrageri sau de taxele impuse operatorilor, ele sunt, în final, plătite tot din **buzunarul jucătorilor**.

Integral din pierderile lor. Nu există alt tip de bani în acest sistem. **Orice leu impozitat este un leu pierdut de cineva**. Asta este realitatea fiscală pe care mulți o ignoră.

Tocmai de aceea, **țările cu sisteme fiscale mature aleg să nu impoziteze jucătorii** deloc. Nu din generozitate, ci pentru că **nu există venit real care să justifice impozitarea**. ([Articol Forbes](#))

Miliardele încasate anual de stat nu vin de la cazinouri. Vin din buzunarele jucătorilor – oameni obișnuiți, adesea vulnerabili. Se numește „protecție”, dar seamănă mai mult cu exploatare fiscală.

Aici apare **ipocrizia**: în timp ce autoritățile susțin că vor să protejeze oamenii, realitatea este că bugetul public se bazează exact pe pierderile lor.

Când un jucător ajunge în impas financiar, statul nu intervine cu sprijin sau prevenție. Ci cu impozit. Fără deductibilitate. Fără logică economică.

În loc să reducă suferința, sistemul **o taxează**. În loc să prevină comportamentele riscante, **le monetizează**.

Taxarea actuală nu rezolvă nimic. Nu reduce dependența. Nu limitează riscurile. Doar **adâncește problema și hrănește bugetul cu prețul celor mai afectați**.

1. Introducere

În ultimii ani, s-a format o **narațiune falsă**, dar convenabilă pentru autorități: că jocurile de noroc sunt o problemă care poate fi rezolvată prin taxe. Că **dacă le faci mai scumpe, le oprești**. Că dacă impozitezi mai dur, „protejezi populația”.

Realitatea e alta. În ultimii 10 ani, impozitele în acest domeniu au fost majorate aproape constant – de la praguri suportabile, la un regim fiscal care **nu mai are echivalent nicăieri în Uniunea Europeană**. Cu toate acestea, discursul oficial a rămas același: că „flagelul” trebuie oprit prin noi taxe, și mai mari, și mai dure. Orice efect negativ este folosit ca pretext pentru o nouă rundă de înăspri. Fără analiză. Fără rezultate. Doar reflex bugetar.

Milioane de români se bucură în mod responsabil de aceste activități, fie că vorbim de un bilet la loto, un pariu la sport sau un turneu de poker între prieteni. Pentru majoritatea, e o formă de divertisment – o experiență care aduce emoție, adrenalină, uneori și satisfacție. Nu diferă, în esență, de a merge la concert, la cinema sau la cazino cu un buget clar și cu limite asumate.

Un exemplu relevant este Marea Britanie, unde peste 40% din adulți au declarat că au participat la jocuri de noroc în ultima lună – dar rata estimată de jucători cu probleme este de doar 0,3%. ([Raport UK Gambling Commission](#)).

Participare enorm mai mare comparativ cu România, dar **probleme puține**. De ce? Pentru că sistemul e reglementat corect, iar **statul nu confundă moralismul cu protecția reală**.

Și da, firește că există și cazuri reale de dependență. Dar **procentul este în medie de doar 1% și stabil** la nivel global. Surprinzător pentru unii, **țările care au interzis complet jocurile de noroc sunt și cele cu cele mai grave probleme legate de adicție**, având rate cu **400%** mai mari decât media. [Vom reveni asupra acestui paradox mai târziu](#).

Statul român taxează astăzi jocurile de noroc cu un apetit fiscal record. Impozit pe câștig, fără deductibilitatea pierderilor, cu discuții recente privind TVA, CAS și CASS. Nu este o strategie fiscală, ci o vânătoare de venituri.

Problema e că **acei bani vin din buzunarele celor mai vulnerabili**. În timp ce se pretinde protejarea populației, realitatea este **o redistribuire inversă**, de la cei care pierd cel mai mult către bugetul de stat.

2. Ce nu spune statul: pierderile sunt ale celor vulnerabili

Statul român justifică politicile fiscale din zona jocurilor de noroc printr-un discurs moralizator: că aceste măsuri „protejează” populația. În realitate, ele lovesc exact în cei care ar trebui sprijiniți.

Potrivit *The Lancet Public Health*, utilizarea taxării ca instrument de sănătate publică în domeniul jocurilor de noroc este riscantă și poate avea efecte contrare celor intenționate.

Taxarea excesivă nu reduce dependența, dar:

- **crește presiunea asupra jucătorilor**,
- **alimentează migrarea către piața nereglementată**,

- și **întreține o dependență periculoasă a statului** față de aceste venituri.

“Guvernele devin dependente de veniturile din taxe pe jocuri de noroc. Iar această dependență blochează orice reformă reală de sănătate publică, pentru că orice măsură care reduce pierderile jucătorilor reduce și veniturile statului. [The Lancet Public Health, 2022](#)”

În plus, este bine documentat că **aproximativ 1%** din populație dezvoltă comportamente de joc problematice. Asta înseamnă că **marea majoritate a jucătorilor nu sunt dependenți**. Penalizarea tuturor pentru acest procent redus este ca și cum am interzice complet alcoolul doar pentru că există alcoolici.

Știm deja din istorie unde duce o astfel de logică. **Prohibiția din SUA** n-a redus consumul de alcool — **a crescut piața neagră, a dus la pierderea controlului statului, la violență și corupție**. Exact acolo ne îndreptăm și noi dacă ignorăm semnalele.

*“Este momentul în care a apărut celebrul fenomen denumit **„Bootleggers and Baptists”**: o alianță paradoxală între cei care moralizau public (baptiștii) și cei care profitau în tăcere (contrabandiștii). Primii cereau interdicția „pentru binele societății”. Ceilalți o susțineau în spate, pentru că le elimina concurența legală.”*

Exact același tipar îl vedem astăzi și în România: **parlamentari care mimează protejarea cetățenilor**, dar în realitate contribuie la consolidarea unei piețe netransparente, în care doar statul și câțiva supraviețuitori fiscali mai câștigă. Baptiștii vor binele „moral”. Bootleggerii încasează. Iar jucătorii plătesc nota.

Asta este poate cea mai gravă concluzie: România se transformă într-un stat care are interes direct ca oamenii să continue să piardă bani. Nu ca să fie protejați, ci ca să fie taxați.

3. Taxare după ureche: Campioană la impozit, codașă la rezultate

România are, în prezent, unul dintre **cele mai agresive regimuri fiscale aplicate jucătorilor din întreaga Uniune Europeană**. În doar câțiva ani, am trecut de la o taxă modică de 1% la un sistem cu praguri progresive care ajunge până la 40% din sumele retrase. Și nu vorbim de profituri, ci de retrageri — **indiferent dacă jucătorul a fost sau nu pe plus în ansamblu**.

Această taxă se aplică la **valoarea brută retrasă de jucători**, fără posibilitatea de a deduce pierderile anterioare. **În aproape nicio altă situație fiscală comparabilă, statul nu impozitează individul pe fluxuri de numerar fără a lua în calcul pierderile.**

Da, există regimul fiscal pentru microîntreprinderi, unde se aplică un impozit de 3% pe venit în loc de 16% pe profit. Însă acolo vorbim de firme, cu plafon clar, deduceri și posibilitatea reală de a reinvesti sau compensa pierderile prin structura juridică.

În cazul jucătorului, nu există asemenea opțiuni. E taxat la sânge, indiferent de context. Tratezi un amator ca pe o corporație — dar fără nicio facilitate.

Și totuși, exact asta se întâmplă azi în România cu jucătorii de poker, pariori sau orice alt tip de participant la jocuri de noroc.

Mai mult, în 2025 se discuta despre adăugarea contribuțiilor sociale (CAS, CASS) și chiar a TVA-ului pe aceste venituri. **Dacă astfel de măsuri vor fi adoptate, totalul taxării poate depăși cu ușurință 70% din suma brută încasată de un jucător.** Un sistem care devine nu doar aberant, ci matematic imposibil pentru orice formă de profit responsabil.

Ce rezultă din această abordare? Cu siguranță nu protecție pentru jucători și nici prevenție. România nu are programe funcționale de educație financiară pe acest subiect. Nu are o platformă de auto-excludere centralizată. Nu există o linie de suport psihologic publică sau campanii de conștientizare constante.

Are însă încasări. Are formulare fiscale din ce în ce mai complicate. Și are promisiuni că „vom reglementa”... dar mereu după ce mai strângem un rând de bani.

Adevărul e că România este **campioană la taxare**, dar **codașă la rezultate**. Pentru că ceea ce se construiește aici nu este o politică publică, ci un sistem fiscal improvizat, făcut din pix, sub presiunea electorală de a „da bine” și a încasa rapid.

4. Pokerul: joc de strategie, nu ruletă

Un exemplu clar al absurdității regimului fiscal din România este modul în care este tratat pokerul. Deși este un joc bazat pe abilități, nu pe noroc pur, legislația fiscală nu face nicio distincție. Este impozitat ca orice alt joc de noroc, cu aceleași procente și aceleași lipsuri de logică economică.

Pokerul nu este ruletă. Nu este “păcănele”. Nu este o tragere la sorți. **Este un joc de decizie, de strategie, cu un ROI real de 5–10% în volume mari.** Asta înseamnă că marja de câștig este mică, iar variația este mare. Jucătorii pierd adesea sume importante înainte să aibă o sesiune profitabilă. **Dacă statul taxează doar acea sesiune câștigătoare, dar ignoră toate pierderile anterioare, rezultatul nu este un impozit – este o pedeapsă.**

Matematic vorbind, nu mai ai cum să ieși pe plus.

Dacă statul îți ia 40% din câștig, dar tu nu poți deduce pierderile, nu ai cum să obții profit net în mod sustenabil. Iar statul câștigă oricum – indiferent cât pierzi.

Ce nu înțeleg autoritățile: staking-ul

Mai mult, în pokerul profesionist sau semi-profesionist, **jucătorii joacă adesea cu bani investiți de părți terțe (persoane sau chiar companii)**, prin așa-numitul mecanism *de staking*. Practic, cineva îți acoperă buy-in-ul (suma de participare) în schimbul unui procent din eventualul câștig. Jucătorul își asumă deciziile, timpul, energia și stresul – dar nu joacă cu banii lui.

În acest model, taxarea pe retragere devine și mai absurdă. Statul nu doar că ignoră pierderile, dar impozitează sume care nici măcar nu aparțin jucătorului. Îți cere 40% din ceva ce nu e al tău.

Este exact motivul pentru care în țările unde pokerul este înțeles corect (precum UK, Austria, Irlanda sau Suedia), **nu există impozit pe retragere individuală**. Se aplică impozit pe profit net, acolo unde e cazul, sau se taxează operatorul.

Pokerul este un sport al minții

Pokerul este recunoscut oficial ca sport al minții de către [Asociația Internațională a Sporturilor Minții \(IMSA\)](#), alături de șah, bridge sau go. Este luat în considerare pentru competiții internaționale precum Jocurile Mondiale ale Sporturilor Minții.

Este un joc bazat pe strategie, pe citirea adversarului, pe calcul de probabilități. Este printre puținele jocuri care, jucate regulat, îmbunătățește concentrarea, memoria și disciplina decizională. Un studiu francez publicat în BMJ Open în 2013 a arătat o asociere între pokerul și un risc mai scăzut de demență, în special la vârste înaintate. [Sursa](#)

Pokerul ca fenomen economic

În marile capitale europene, festivalurile de poker atrag mii de jucători din toată lumea.

La Barcelona, în perioada European Poker Tour, hotelurile sunt rezervate integral cu luni înainte. Restaurantele, cluburile și economia locală simt efectul — la fel cum se întâmplă în Dublin, Praga sau Monte Carlo.

Bucureștiul ar putea fi acolo. Avem tot ce ne trebuie: aeroport, hoteluri, comunitate, brand de oraș. **Dar nu avem condiții fiscale minime de sustenabilitate.**

Cu o taxare de până la **40% pe câștiguri brute**, fără deducerea costurilor de participare (buy-in, transport, cazare), **România este complet incompatibilă cu circuitul internațional.** Turneele nu pot fi organizate aici. Jucătorii străini nu vin. Iar românii... pleacă.

Rezultatul? Un exod fiscal

- **Jucătorii români se mută în alte țări — cel mai adesea în UK sau Bulgaria**, care este foarte aproape iar taxarea este 0%.
- **Festivalurile care ar putea aduce mii de turiști, milioane în economie și notorietate internațională — dispar în fașă.**
- Organizatorii evită România, iar profesioniștii nu-și pot construi cariere aici.

Nu e o alegere morală. E o alegere fiscală. Și atâta timp cât România tratează pokerul ca pe ruletă, **nu vom construi nimic durabil aici**. Doar vom privi cum jucătorii noștri și banii lor pleacă la doar câteva ore de mers cu mașina.

5. Ce arată alte piețe: mai multe taxe, mai mult haos

România nu doar că a adoptat cel mai dur regim fiscal din Uniunea Europeană pentru jucători, dar a făcut-o contrar bunului-simț economic și exemplelor internaționale.

Cele mai multe state din Europa **nu taxează deloc jucătorii ocazionali**. În schimb, **impun taxe operatorilor** — cei care organizează, promovează și obțin profit. Este o abordare care separă clar responsabilitatea fiscală de experiența individuală de joc și evită să penalizeze oamenii care joacă responsabil.

Ce fac alții?

- **Marea Britanie** taxează operatorii, nu jucătorii. **Jucătorii nu plătesc niciun impozit pe câștiguri**, iar sistemul este stabil de peste 20 de ani. Studiile arată că orice tentativă de a taxa jucătorii a dus la migrarea spre piața neagră și pierderi fiscale pentru stat.

“UK a taxat în trecut câștigurile jucătorilor. Rezultatul? Pierderi nete mai mari pentru jucători și înflorirea pieței negre, care a devenit mai competitivă datorită absenței taxelor. [The Lancet Public Health, 2022](#)”

- **Germania** aplică o taxă de 5,3% pe mize, plătită de operator, nu de jucător.
- **Austria**, **Italia**, **Bulgaria** și majoritatea statelor UE aplică impozite moderate, dar tot la nivelul operatorilor.
- **Doar câteva dintre cele 27 de state membre ale Uniunii Europene impun impozite directe jucătorilor**. **În cel puțin 15 țări, taxele aplicate jucătorilor recreaționali sunt zero**. În altele, există scutiri pentru câștiguri mici, deductibilitatea pierderilor, sau impozite modeste aplicate doar în cazuri excepționale (ex. profituri mari nete). **Orice alta taxare este egală cu o taxă pe pierdere**.

Ce se întâmplă când reglementarea dă greș?

Polonia: Monopol de stat și o piață neagră în expansiune

În încercarea de a controla piața jocurilor de noroc, Polonia a instituit în 2017 un monopol de stat asupra cazinourilor online, permițând doar operatorului Total Casino să funcționeze legal. **Această abordare restrictivă a avut efecte contrare celor dorite**.

- **În 2024, veniturile din sectorul legal au fost de aproximativ 67 miliarde PLN** (14,6 miliarde euro), în timp ce **pieța ilegală a generat aproximativ 65 miliarde PLN** (14 miliarde euro), reprezentând aproape jumătate din piața totală.
- Începând cu 2017, **aproximativ 230 miliarde PLN (50 miliarde euro) au fost direcționate către operatori offshore**, ceea ce a dus la **pierderi fiscale de aproximativ 5,8 miliarde PLN** (1,3 miliarde euro) pentru bugetul de stat.
- Deși există o listă neagră cu aproape 50.000 de domenii ilegale, multe dintre aceste site-uri continuă să funcționeze, autoritățile fiind într-un joc constant de „șoarecele și pisica” cu operatorii ilegali.

- Majoritatea consumatorilor polonezi nu sunt conștienți că doar un singur cazinou online – Total Casino – este legal în țară, ceea ce duce la confuzie și la utilizarea involuntară a platformelor ilegale.

[European Economic Congress: Polish gambling is stuck in the grey zone](#)

Aceste politici au creat un mediu în care jucătorii sunt penalizați, în timp ce **operatorii ilegali prosperă**. **Este o lecție despre cum reglementările prost gândite pot avea efecte inverse.**

Exemplele din afara Europei arată că suprataxarea și interzicerea aduc mai mult rău:

- **SUA** : **piața neagră a jocurilor de noroc neautorizate este estimată la peste 510 miliarde de dolari anual**, conform [American Gaming Association](#). Este un rezultat al reglementărilor fragmentate și a lipsei de coerență fiscală între state.
- **China** : deși jocurile de noroc sunt aproape complet interzise, **țara are cel mai mare număr de persoane cu probleme legate de jocuri din lume — între 2,5 și 4% din populație**, conform unui [studiu publicat de NCBI](#).

Până și agenția oficială de presă Xinhua recunoaște dimensiunea reală a pieței negre : valoarea totală pariată anual prin jocuri de noroc **online** pe teritoriul Chinei continentale **depășește un trilion de yuani** (aproximativ 145 miliarde dolari). Această sumă este de aproape două ori mai mare decât veniturile anuale din loteriile oficiale chineze. [Gambling in China pe Wikipedia](#)

- **Japonia** : jocul de tip pachinko, ocolind legal definiția jocurilor de noroc, **generează venituri anuale de peste 200 miliarde de dolari** — mai mult decât industria auto a țării și de peste 30 de ori mai mult decât tot ce se întâmplă în Las Vegas. **Este dovada clară că interdicțiile artificiale creează economii paralele, greu de controlat.** [Business Insider, 2018](#)

6. România în oglindă: recorduri negative, soluții zero

În ultimii ani, politicienii au vorbit despre jocurile de noroc ca despre un „paradis fiscal”. Că „nu se plătesc taxe”. Că „statul pierde bani” dacă nu intervine mai dur. Realitatea este exact inversă: **România are cel mai împovăraător regim fiscal pentru jucători din întreaga Uniune Europeană**.

Impozitul ajunge până la 40% din sumele retrase, fără ca pierderile să fie deduse. În plus, se discută deja suprapunerea cu CASS și chiar TVA. De la primul leu retras, **statul își ia partea. Indiferent dacă jucătorul e pe plus sau pe minus per total**.

Statul nu este victima. Este beneficiarul.

Cel mai important adevăr pe care trebuie să-l spunem clar: **statul român este cel mai mare profitor al pierderilor jucătorilor**. Nu operatorii, nu „cazinourile online”, nu companiile internaționale — ci statul, prin ANAF.

Fiecare retragere impozitată vine, cel mai adesea, după un șir lung de pierderi. Dar statul nu vede pierderile. Nu-l interesează. Ia bani din fiecare „cash out”, fără să întrebe cât s-a jucat până acolo.

Efectul pervers: operatorii devin și mai agresivi

Când regimul fiscal e atât de apăsător, operatorii trebuie să compenseze. Asta duce la:

- **mecanisme de joc mai agresive**, cu payout mai mic și volatilitate mai mare;
- **bonusuri capcană**, gândite să țină jucătorul în joc cât mai mult;
- **marketing mai agresiv**, targetat pe emoții și impuls.

Și de aici pornesc multe dintre problemele reale.

Statul încasează, dar nu dă nimic înapoi

Nu avem:

- programe de educație financiară;
- consiliere psihologică gratuită;
- platforme publice de auto-excludere;
- campanii de prevenție susținute;
- date publice despre impactul real.

Tot ce avem este un discurs dublu: „trebuie să protejăm populația”, dar în realitate protejăm doar veniturile statului.

7. Confuzia între moralizare și reglementare

În România, dezbaterea despre jocurile de noroc este constant deturnată de un discurs moralizator. Se vorbește despre „viciu”, „pericol social”, „nevoie de disciplinare fiscală”. Iar politicienii se prezintă drept apărători ai moralității, în timp ce adoptă măsuri menite, chipurile, să „protejeze populația”.

Dar aceste măsuri nu protejează. **Taxarea excesivă nu oprește jocurile de noroc. Nu reduce dependența. Nu educă. Nu oferă sprijin. Nu reglementează.** Face un singur lucru: **colectează bani**.

Este important să înțelegem diferența fundamentală între:

- **Moralizare**: discurs electoral bazat pe vină, rușine, panică morală.
- **Reglementare**: politici publice coerente, calibrate pe comportamente reale, susținute de cercetare și prevenție.

Moralismul blochează soluțiile

Când tratăm jucătorii ca pe niște „păcătoși” care trebuie pedepsiți prin taxe, nu facem decât să împingem problema mai adânc în tăcere și în rușine. Niciun jucător care se confruntă cu dificultăți nu va cere ajutor într-un sistem care îl **stigmatizează și îl taxează fără milă**.

Mai grav, moralismul oferă o scuză politică perfectă pentru a evita reformele reale. Nu mai trebuie să construim centre de sprijin. Nu mai trebuie să educăm. Nu mai trebuie să publicăm date. Ne e suficient să spunem „noi am crescut taxele”.

Dar protecția reală a jucătorilor nu se face prin pedeapsă. Se face prin:

- **reglementare** clară și predictibilă,
- **educație financiară** la nivel național,
- acces gratuit la **consiliere**,
- mecanisme digitale de **auto-excludere**,
- interzicerea strategiilor de **marketing abuziv**.

Asta înseamnă să reglementezi. Asta înseamnă responsabilitate publică.

8. Ce ar însemna o abordare responsabilă

Dacă scopul real este să reducem daunele asociate jocurilor de noroc, atunci politicile fiscale trebuie să plece de la oameni, nu de la nevoile bugetare. Iar o concluzie-cheie a studiului publicat în *The Lancet Public Health* este exact aceasta:

“Taxele colectate din jocuri de noroc trebuie să fie folosite exclusiv pentru prevenție, tratament și educație privind jocul responsabil. Alocarea lor către bugetul general al statului este o decizie politică, nu una de sănătate publică. [Sursa: The Lancet Public Health, 2022](#)”

Adevărata reformă nu înseamnă „să taxăm mai mult”. Ci, dimpotrivă, să regândim de la zero ce vrem să obținem:

1. Reducerea taxelor aplicate jucătorilor

- Taxele actuale sunt punitive și distructive.
- Ar trebui aplicate doar în condiții de profit net, cu deductibilitatea pierderilor.
- Jucătorii ocazionali și recreaționali trebuie exonerati complet.

2. Impozitarea corectă a operatorilor

- Așa cum funcționează în majoritatea statelor europene.
- Într-un mod transparent, echitabil și predictibil.
- Cu condiția ca parte din aceste încasări să fie direcționate strict către programe de protecție.

3. Destinația fondurilor: exclusiv pentru sănătate publică și educație

- Toate sumele colectate din acest sector trebuie să fie dedicate sprijinirii jucătorilor:
 - campanii de informare,
 - linii de suport,
 - consiliere gratuită,
 - monitorizare a pieței și publicarea datelor.

4. Infrastructură națională pentru joc responsabil

- Platformă de auto-excludere interoperabilă între toți operatorii.

- Registru anonim de raportare a comportamentelor de joc riscante.
- Instruirea personalului operatorilor în identificarea cazurilor vulnerabile.

5. **Reglementare separată pentru poker** Pentru a corecta abuzurile și a permite dezvoltarea corectă a acestui sector, România trebuie să adopte o abordare distinctă pentru poker, diferită de cea aplicată jocurilor de noroc clasice:

- **Legislația actuală trebuie schimbată radical**, pentru că tratează pokerul ca pe un joc împotriva casei, deși este o competiție între jucători.
- **Operatorii trebuie recunoscuți drept furnizori de servicii**, nu cazinouri. Aceștia doar facilitează jocul, oferind mese, crupieri, spații și suport tehnic, fără a influența rezultatul.
- **Impozitarea trebuie aplicată pe profitul net**, nu pe sumele brute retrase, iar costurile reale (buy-in, transport, cazare) trebuie să fie deductibile. Jucătorii recreaționali nu trebuie impozitați, așa cum se întâmplă în majoritatea țărilor europene, altfel banii din România vor merge acolo.
- **România trebuie să devină atractivă pentru circuitul internațional de poker**, așa cum sunt alte capitale europene care găzduiesc festivaluri ce generează milioane de euro în economie locală.

O abordare responsabilă nu taxează oamenii care pierd, ci îi ajută. Nu acoperă bugetul statului din pierderile jucătorilor, ci investește în prevenirea suferinței.

Până când nu facem această schimbare de paradigmă, **România nu reglementează nimic. Doar încasează.**

9. Concluzie: Dincolo de moralism, e vorba de oameni

Taxarea jocurilor de noroc nu este, în esență, o chestiune de moralitate. Este o alegere de politici publice. O decizie care definește **ce fel de stat vrei să fii**: unul care protejează oamenii sau unul care profită de vulnerabilitatea lor.

România, în forma actuală, alege să profite. Impozitul pe câștiguri, aplicat fără a ține cont de pierderi, este o taxă pe suferință. Lipsa transparenței, a educației financiare și a infrastructurii pentru joc responsabil arată că nu există nici voință, nici viziune. Doar foame bugetară și populism.

Cel mai grav este că statul român a devenit interesat ca jucătorii să piardă, nu ca ei să câștige sau să se oprească. Fiecare retragere impozitată, fiecare formular ANAF completat, fiecare sesiune pierdută — toate aduc bani la buget. Orice măsură care ar reduce pierderile ar reduce și veniturile statului. Iar asta, în sine, e o problemă de sistem.

Trebuie să o spunem clar:

Statul nu trebuie să aibă interesul să-și susțină bugetul din pierderile propriilor cetățeni.

Dacă vrem cu adevărat să reglementăm jocurile de noroc, trebuie să începem prin a proteja oamenii. Prin politici clare, date transparente, prevenție reală și un cadru fiscal construit pe logică, nu pe emoție.

Până atunci, România nu reglementează. România pedepsește. Și o face exact acolo unde doare mai tare: în buzunarul celor care deja au pierdut prea mult.



Semnează manifestul STOP Taxa pe Pierdere

Semnează acest manifest dacă ești de acord că jucătorii de poker trebuie tratați corect. Vrem un cadru fiscal echitabil, nu abuzuri.

Email *

Prenume (opțional)

Nume (opțional)

Mesaj (opțional)

Dacă vrei să transmiți ceva, lasă aici gândurile tale



Anti-Robot Verification

Click to start verification

FriendlyCaptcha [↗](#)



Semnează acum

Adresa ta de email va fi folosită doar pentru a te informa despre acest demers. Nu trimitem spam, nu o dăm mai departe.